

Este evident că ceea ce se întâmplă rău din punct de vedere economic și nu numai, în țările capitaliste occidentale, se va repercuta în economia românească într-un timp foarte scurt, cu consecințe sociale devastatoare, mai ales datorită faptului că România nu are un sistem de asigurări sociale sau pârghiile guvernamentale de intervenție în situații de criză, așa cum încă mai există în țările occidentale capitaliste.

România nu a cunoscut ciclicitatea economică a crizelor capitalului și nu a fost în contact cu o fază inerentă a ciclului și anume - Recesiunea.

Trecerea succesivă a populațiilor țărilor capitaliste prin această fază (Recesiunea) de-a lungul a numeroase crize de până acum, a modificat viziunile legate de tratarea aspectelor sociale, de către sociologii occidentali dar și de populațiile acestor țări, în rândul cărora au survenit modificări greu de înțeles pentru noi, românii de aici și mult mai greu de realizat ca fenomen normal, pentru cei din țară.

Este un decalaj care nu poate fi perceput fără a trăi între acești occidentali, fără a studia istoria lor economică, modificările comportamentale aduse de fiecare criză economică și ce i-a determinat să gândească așa cum o fac în momentul de față, gândire socială total diferită de a noastră, dar fără a putea spune unde este superioritatea și eficiența.

- Este mai ușor pentru ei să iasă din criză datorită intervenției statului sau datorită înțelegerii de către populație a fenomenului în sine ca stare de normalitate?

Această întrebare trebuie să ne impulsioneze la dialog, și să răspundem documentat pentru a înțelege unde vom ajunge dacă vom fi adepți acestui sistem și îl vom dori introdus în viața noastră.

Pentru România aceasta criza majoră este o premieră și ea este tratată de guvernul incapabil român cu optimismul omului nepregătit și care așteaptă ca statele vestice să iasă din criză și odată cu ele vom ieși și noi, o teorie care se va dovedi nu numai falsă dar și greu de surmontat pe termen lung.

În acest sens s-a pronunțat, președinte Băsescu, care spunea cu câteva zile în urmă, că atât el cit și Guvernul și Banca Națională nu urmăresc să scoată țara din criză pentru că este o criză globală și asta reprezintă una dintre cele mai mari enormități auzite de mine.

El nu realizează că în urma multor crize trecute, în cadrul sistemului capitalist, au ieșit învingători și învinși, au ieșit din criza țări care, după ce au fost principalele protagoniste ale intrării în criză, au dezvoltat programe ce nu și le puteau închipui ca ar fi posibil să le deruleze vreodată și au ieșit din criză țări care încă nu se mai pot reface nici după ani și ani, cum ar fi micii tigrii ai economiei Asiei de Sud Est, Singapore, Malaezia, Indonezia și nu numai.

Lucrurile stau total diferit chiar și în statele vestice și anume ei înregistrează scăderi la toți indicatorii economici și pentru a crea încrederea populației și o imagine favorabilă investitorilor, ei construiesc alți indicatori de natură să arate o altă față a economiei lor, indicatori care sunt mențiți în ultima instanță să creeze imaginea unui cadru social în plină refacere, o iluzie care este percepută ca realitate de populații care au văzut și au trăit refaceri din crize economice, care nu pot însă fi comparate cu cea prezentă.

Ei au o istorie economică în care au crezut în sistem, acesta i-a susținut și au trecut un obstacol care părea ca normal, chiar dacă sinusoidală care a urmat-o acest sistem, a modificat de fiecare dată mentalitatea lor și a creat o altă atitudine în plan social.

Ceea ce este important în a defini actuala criză economică, care inevitabil duce la o criză socială, este faptul că ea nu mai poate fi tratată așa cum se făcea cu ani în urmă.

În vest nu mai poate fi vorba de un șomaj recuperabil, prin păstrarea poziției profesionale dobândită în ani de lucru și experiență, nu se mai concepe un șomaj care se poate restrânge datorită unor decizii guvernamentale sau datorită unor politici sociale.

Ceea ce este extrem de important este că, în urmă cu 20, 30, 40 de ani se discuta în fiecare oraș, în multiplele situații de criză, de scoaterea în afara producției (șomaj) a unui număr de oameni, întreprinderile sau companiile care concediau, rămânând în acele orașe cu un număr redus de forță de muncă și fiecare șomer avea speranța revenirii în câmpul muncii într-un termen relativ scurt, în care avea posibilitatea să se mai pregătească profesional.

Acum lucrurile stau cu totul altfel și anume acele companii nu mai există, ele au urmat drumul globalizării și au plecat din orașele vestice capitaliste, ele au plecat în China, în India și în alte țări unde capitaliștii au înțeles că pot face mai mulți bani neinteresându-i de soarta poporului lor și chiar găsind paradisuri financiare pentru veniturile lor, ca nici cel puțin să nu fie impozitate și astfel nici un ban să nu meargă la bugetul țărilor de unde provin. Ei au cultivat ani de zile o cultură a prețului redus (cheap culture) în detrimentul calității, au format structuri comerciale care au atacat zone cerebrale ale individului de rând și l-au ghidat spre magazinele cu prețuri reduse (discount stores) și către lanțurile de magazine care fac legea și care ne dau impresia unei târguieli în prețuri și în final să ajungem la un preț în care am câștigat în fața acestora, dar în realitate am pierdut fără discuție. Aceste aspecte vor face subiectul unui articol de știri extrem de interesant legat de modalități de schimbări de mentalitate și o istorie a comerțului și evoluției psihologice în comerțul SUA.

Dispariția unor întregi industrii în orașele vestice capitaliste, a dus la o degingoladă economică, la o cădere psihică a unor întregi categorii profesionale, la reorientarea lor către profesii care până în acel moment erau de neconceput în a le practica, dar și la atitudini din punct de vedere social dintre cele mai diverse.

Acest aspect (socialul) fundamental al crizei fără ieșire, a dus la mișcări demografice, care oricum aveau loc, dar care se manifestau ca o necesitate în căutarea unui venit subzistențial și a unui loc de muncă conform cu calificarea celui care se stabilea într-o anumită zonă.

Paradoxul și principalul element care reflectă sărăcia și conflictul social major, este ca aceste mutații demografice care numai în SUA aduceau în 2007 în jur de 9 miliarde de dolari profit anual pentru economie, au scăzut semnificativ și avem de-a face cu o mobilitate mult mai scăzută, chiar în cazul adâncirii crizei și a pierderii caselor.

- Ce se poate desprinde de aici?

Oamenii nu mai au încredere în sistem, ei nu mai cred ca el funcționează așa cum se întâmpla cu ani în urmă.

Cu respect și mulțumiri pentru cititori și colaboratori,

Adrian Coșereanu